

Sygn. akt VI GC 277/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P.

przeciwko K. R.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 stycznia 2017 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 5809/16 w całości i oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. na rzecz pozwanego K. R. kwotę 2 574 złotych (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. kosztami postępowania w pozostałym zakresie obciąża powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w P. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 277/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05 grudnia 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. domagał się zasądzenia od pozwanego K. R. kwoty 68 626,33 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 8 972,99 złotych za okres od dnia 01 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, 16 065,42 złotych za okres od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, 3 363,44 złotych za okres od dnia 08 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, 14 089,80 złotych za okres od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty, 4 861,50 złotych za okres od dnia 04 października 2016 roku do dnia zapłaty, 14 575,65 złotych za okres od dnia 15 maja 2016 roku do dnia zapłaty, 3 457,65 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, 1 173,31 złotych za okres od dnia 15 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, 1 212,42 złotych za okres od dnia 15 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 września 2015 roku (...) spółka cywilna B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. – poprzednik prawny powoda – zawarła z pozwanym K. R. umowę dzierżawy szalunków stropowych. W związku z ich dzierżawą, powód wystawił pozwanemu faktury na łączną kwotę 85 172,18 złotych, z czego pozwany zapłacił kwotę 17

400 złotych. Na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składa się więc pozostała część należności w kwocie 67 772,18 złotych oraz skapitalizowane odsetki od zapłaconych już kwot w wysokości 854,15 złotych.

W dniu 06 września 2016 roku strony zawarły ugodę, w której pozwany uznał swoje zadłużenie w łącznej kwocie 85 444,51 złotych, a powodowie zgodzili się na odroczenie terminu płatności i spłatę zaległości w ratach, jednakże w przypadku uchybienia w wysokości lub w terminie którejkolwiek z rat całe roszczenia stawało się natychmiast wymagalne. Nadto w ramach zawartej ugody pozwany zabezpieczył wierzytelność powodów poprzez ustanowienie zastawu na pojeździe – koparko – ładowarce marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 5809/16 Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W zarzutach od powyższego orzeczenia pozwany K. R. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że wierzytelność powoda została zaspokojona, czego dowodem była zawarta przez strony umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie numer (...) z dnia 17 października 2016 roku i umowa sprzedaży z tego samego dnia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 września 2015 roku B. (...) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) spółka cywilna B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. zawarli z K. R. umowę dzierżawy szalunków stropowych.

niesporne, a nadto: umowa dzierżawy wraz z załącznikami – k. 11-15 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda B. O. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 (zapis obrazu i dźwięku 00:10:05-00:20:32), zeznania pozwanego K. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 akt (zapis cyfrowy 00:21:27-00:28:00)

Aktem notarialnym z dnia 30 czerwca 2016 roku (Rep. A numer (...)) sporządzonym przez notariusza R. L. prowadzącego Kancelarię Notarialną w K. została zawarta umowa spółki pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P.. Komandytariusze tej spółki P. R. (2) oraz B. O. wnieśli wkład niepieniężny w postaci przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55⁽¹⁾ k.c. pod firmą (...) spółka cywilna B. O. P. R. (1) z siedzibą w P..

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. została zarejestrowana w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 02 listopada 2016 roku.

niesporne, a nadto: akt notarialny – k. 16-24 akt, informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 25-26 akt, informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 27-28 akt

W okresie od dnia 31 grudnia 2015 roku do dnia 31 lipca 2016 roku (...) spółka cywilna B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. za dzierżawę szalunków stropowych wystawił K. R. szereg faktur na łączną kwotę 85 172,18 złotych.

K. R. z powyższego tytułu zapłacił jedynie kwotę 17 400 złotych.

niesporne, a nadto: faktury wraz ze specyfikacjami – k. 34-47 akt

W dniu 17 maja 2016 roku D. W. działający w imieniu (...) spółki cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. jako zastawnik oraz K. R. jako zastawca zawarli umowę zastawu koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) w celu zabezpieczenia wierzytelności zastawnika w łącznej kwocie 85 444,51 złotych.

umowa zastawu rzeczy – k. 51-52 akt, pełnomocnictwo – k. 48 akt

W dniu 06 września 2016 roku D. W. działający w imieniu (...) spółki cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. oraz K. R. zawarli ugodę, w której K. R. uznał wysokość zaległej należności w łącznej kwocie 85 444,51 złotych (wraz ustawowymi

odsetkami oraz kosztami windykacji naliczanymi na dzień zawarcia ugody) oraz zobowiązał się do spłaty zadłużenia w całości do dnia 20 stycznia 2018 roku w ratach.

ugoda – k. 49-50 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda B. O. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 (zapis obrazu i dźwięku 00:10:05-00:20:32), zeznania pozwanego K. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 akt (zapis cyfrowy 00:21:27-00:28:00), pełnomocnictwo – k. 48 akt

W związku z tym, że K. R. nie posiadał w tym czasie środków pieniężnych na spłatę powyższego zadłużenia, a strony chciały dokonać już ostatecznego rozliczenia zobowiązań K. R., w dniu 17 października 2016 roku K. R. jako sprzedający zawarł z B. O. reprezentującym (...) spółkę cywilną B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. jako kupującym umowę sprzedaży maszyny budowlanej koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) za cenę 101 034,15 złotych.

Wskazana kwota była zobowiązaniem sprzedawcy wobec kupującego, wobec czego strony postanowiły, że maszyna pozostawała w rozliczeniu za niezapłacone faktury sprzedającego (§ 3 umowy).

Z uwagi na to, że K. R. spodziewał się, że w przyszłości będzie dysponował środkami pieniężnymi, chciał zapewnić sobie możliwość odkupienia przedmiotowej maszyny budowlanej. W związku z tym tego samego dnia B. O. reprezentujący (...) spółkę cywilną B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. zawarł z K. R. umowę numer (...) przewłaszczenia w celu zabezpieczenia wierzytelności w kwocie 101 034,15 złotych przysługującej (...) spółce cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. od K. R.. W tym celu dłużnik przeniósł na wierzyciela prawo własności maszyny budowlanej koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) o wartości 101 034,15 złotych, w wyniku czego wierzyciel stał się jej właścicielem (§ 1 umowy). Nadto dłużnik zobowiązał się do spłaty istniejącego zadłużenia w ratach, z terminem spłaty całości należności do dnia 20 stycznia 2018 roku, a wierzyciel – do zwrotnego przeniesienia własności przedmiotu umowy w terminie 7 dni od całkowitej spłaty zadłużenia wraz odsetkami i kosztami windykacji (§ 2 umowy).

umowa sprzedaży – k. 68-69 akt, umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie – k. 67 akt, zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda B. O. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 (zapis obrazu i dźwięku 00:10:05-00:20:32), zeznania pozwanego K. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 akt (zapis cyfrowy 00:21:27-00:28:00)

K. R., za zgodą (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P., użytkował koparko – ładowarkę marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) jeszcze przez okres około miesiąca.

W tym czasie zostało wszczęte przeciwko K. R. postępowanie egzekucyjne. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Legionowie Leszek Cabaj dokonał zajęcia koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)), mimo, iż K. R. oświadczył mu, że nie stanowi ona już jego własności.

zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda B. O. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 (zapis obrazu i dźwięku 00:10:05-00:20:32), zeznania pozwanego K. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 akt (zapis cyfrowy 00:21:27-00:28:00), obwieszczenie o licytacji ruchomości – k. 85 akt, protokół zajęcia ruchomości – k. 29 akt postępowania w sprawie o sygn. akt Km 3963/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie Leszka Cabaj, zawiadomienie osoby trzeciej o zajętych ruchomościach – k. 29 akt postępowania w sprawie o sygn. akt Km 3963/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie Leszka Cabaj oraz k. 142 akt, obwieszczenie o licytacji ruchomości – k. 46 akt postępowania w sprawie o sygn. akt Km 3963/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie Leszka Cabaj oraz k. 145-146 akt

Koparko – ładowarka marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) po okresie około miesiąca została przekazana (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w P. jako następcy prawnemu (...) spółki cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. i była przechowywana na placu należącym do tej spółki.

zeznania prezesa zarządu komplementariusza powoda B. O. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 (zapis obrazu i dźwięku 00:10:05-00:20:32), zeznania pozwanego K. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 października 2017 roku – k. 149-150 akt (zapis cyfrowy 00:21:27-00:28:00)

Pozwem z dnia 05 grudnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wniosła do Sądu Okręgowego w Gdańsku pozew o zwolnienie zajętego przedmiotu koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) spod egzekucji powołując się na obciążenie tej rzeczy w dniu 17 maja 2016 roku zastawem na jego rzecz.

Powództwo to zostało cofnięte, wobec czego postanowieniem z dnia 13 marca 2017 roku postępowanie umorzono.

pozew – k. 86 akt postępowania w sprawie o sygn. akt Km 3963/16 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie Leszka Cabaj, postanowienie o umorzeniu – k. 139 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd oparł swoje ustalenia także na treści wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie Leszka Cabaj w sprawie o sygn. akt Km 3963/16, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej, co pozwalało uznać je za miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy, w szczególności w zakresie zajęcia przedmiotowej koparko – ładowarki i czynności podejmowanych w toku tego postępowania przez powoda.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia w sprawie, gdyż nie wnosiły nowych i istotnych okoliczności.

Sąd oparł się również na zeznaniach stron – prezesa zarządu komplementariusza powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. B. O., w tym w zakresie, w jakim wskazywał on na okoliczność zawarcia przez niego umowy sprzedaży i umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie, obu z dnia 17 października 2016 roku, w imieniu ówczesnego wierzyciela (...) spółki cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. i że pozwany K. R. nie posiadał w stosunku do niego jako osoby fizycznej żadnego zadłużenia oraz na zeznaniach pozwanego K. R., uznając je za wiarygodne w zakresie dotyczącym celu zawarcia obu umów – umowy sprzedaży i umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, z tego samego dnia – strony bowiem zgodnie wskazywały, że ich celem było ostateczne rozliczenie zaległości pozwanego i przeniesienie własności koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) miało pokryć całe zadłużenie pozwanego K. R. i powodowało, że pozwany był już z powodem rozliczony. Jednocześnie z zeznań stron wynikało również, że strony uzgodniły, że w sytuacji gdyby pozwany K. R. posiadał środki finansowe, to miał prawo jej odkupienia do stycznia 2018 roku.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 roku Sąd oddalił wniosek o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lesznie Leszka Cabaj w sprawie o sygn. akt Km 3963/16 stwierdzając ku temu brak podstaw, mając na uwadze, że postępowanie to nie służy wyjaśnieniu prawa własności koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)).

Powództwo w ocenie Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. jako poprzednik prawny B. O. i P. R. (1) prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) spółka cywilna B. O. P. R. (1) z siedzibą w P. domagał się zasądzenia od pozwanego K. R. kwoty 68 626,33 złotych wraz z odsetkami ustawowymi

za opóźnienie liczonymi od kwot: 8 972,99 złotych za okres od dnia 01 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, 16 065,42 złotych za okres od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, 3 363,44 złotych za okres od dnia 08 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, 14 089,80 złotych za okres od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty, 4 861,50 złotych za okres od dnia 04 października 2016 roku do dnia zapłaty, 14 575,65 złotych za okres od dnia 15 maja 2016 roku do dnia zapłaty, 3 457,65 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, 1 173,31 złotych za okres od dnia 15 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, 1 212,42 złotych za okres od dnia 15 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w oparciu o ugodę z dnia 06 września 2016 roku, w której pozwany uznał swoje zadłużenie.

Oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 roku pełnomocnik powoda wskazał, że powód dokonał zbycia koparko – ładowarki marki M. (...), zaś uzyskana kwota została zaliczona na poczet należności dochodzonej niniejszym pozwem wraz z odsetkami powodując w całości zaspokojenie tego roszczenia.

Nie ma przy tym wątpliwości, że zaspokojenie w toku procesu żądania pozwu powoduje, iż zobowiązanie w tej części wygasa, a wobec nieistnienia wierzytelności w tym zakresie powództwo podlega oddaleniu jako bezpodstawne, chyba, że powód cofnął pozew (w zakresie spełnionego świadczenia, tak również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. akt III CZP 119/13).

Niezależnie jednakże od powyższego w ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu z poniższych względów, w konsekwencji których Sąd uznał, że pozwanego nie sposób uznać za stronę przegrywającą niniejsze postępowanie.

Kwestionując żądanie pozwu pozwany K. R. podnosił bowiem, że wierzytelność powoda została zaspokojona już przed wytoczeniem powództwa, czego dowodem była zawarta przez strony umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie numer (...) z dnia 17 października 2016 roku i umowa sprzedaży z tego samego dnia.

W odpowiedzi na powyższy zarzut, powód wskazywał, że umowa sprzedaży z dnia 17 października 2016 roku nie doprowadziła do wygaśnięcia zobowiązania pozwanego, gdyż była zawarta z B. O., a nie dysponował on uchwałą wspólników na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, a do takich czynności niewątpliwie należy zwolnienie dłużnika z istniejącego długu, a nadto nie jest możliwe potrącenie wierzytelności przysługującej spółce z wierzytelnością przysługującą jednemu ze wspólników. W ocenie powoda również i umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie numer (...) z dnia 17 października 2016 roku nie spowodowała wygaśnięcia zobowiązania pozwanego, gdyż nie stanowi ona zaspokojenia roszczenia, a wyłącznie zmierzała do jego zabezpieczenia w przypadku braku zapłaty przez dłużnika i wymagała złożenia oświadczenia o zaspokojeniu się z przedmiotu zabezpieczenia, co jednakże nie miało miejsca.

Uwzględniając stanowiska stron w pierwszej kolejności rolą Sądu było ustalenie skuteczności i znaczenia obu zawartych w dniu 17 października 2016 roku umów, a więc zbadanie, jaki był cel zawarcia tych umów i zgodny zamiar stron towarzyszący ich zawieraniu.

Stosownie do treści art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Nie ma wątpliwości, że celem procesu wykładni jest odtworzenie znaczenia, jakie obie strony nadawały składanemu oświadczeniu woli w momencie jego wyrażania (tzw. subiektywny wzorzec wykładni). Dopiero gdy okaże się, że nie da się stwierdzić, jak strony rozumiały sporne postanowienia umowy w chwili jej zawarcia, Sąd powinien ustalić ich znaczenie według wzorca obiektywnego opartego na założeniu, że zastosowanie reguł określonych w art. 65 k.c. nakazuje otoczyć ochroną adresata oświadczenia woli, który przyjął je określając jego treść przy zastosowaniu starannych zabiegów interpretacyjnych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2011 roku, sygn. akt I CSK 193/10). A zatem gdy na podstawie stanowisk stron nie jest możliwe dokonanie wykładni postanowień umowy według wzorca subiektywnego, konieczne jest sięgnięcie do drugiej fazy wykładni – obiektywnej, w której właściwy sens oświadczenia woli ustala się na podstawie tego, jak adresat sens ten rozumiał i zrozumieć powinien przy

dolożeniu starannych zabiegów interpretacyjnych, jednakże prawidłowa wykładnia nie może abstrahować od treści zwerbalizowanej w danym piśmie.

Jako środek przydatny do wykazania tego, jak strony rzeczywiście rozumiały składane oświadczenia woli (jak rozumiały postanowienia umowy w chwili jej zawarcia) wskazuje się przede wszystkim różnego rodzaju wypowiedzi samych stron. Należą do nich oświadczenia składane przez strony przy zawarciu umowy lub po jej zawarciu, w których wyjaśniają one lub pośrednio ujawniają sposób rozumienia treści dokonanej regulacji (tak Z. R., System Prawa Prywatnego, t. 2, 2008, s. 60 i n.). Nie są to oświadczenia woli, lecz oświadczenia wiedzy informujące o sposobie rozumienia treści regulacji w chwili zawarcia umowy. Przydatne mogą się okazać zarówno oświadczenia wymieniane między sobą przez strony umowy, jak i oświadczenia kierowane do osób trzecich. Istotne z punktu widzenia pierwszej fazy wykładni są również niewerbalne zachowania stron (równoczesne z zawarciem umowy lub późniejsze), które wskazują na to, jak strony rozumiały sens umowy (tamże).

Wskazać przy tym należy, że przez „zgodny zamiar stron”, o jakim mowa w art. 65 k.c. należy rozumieć wspólne uzgodnienie istotnych dla danego typu czynności prawnej postanowień bądź w samej umowie, bądź poza nią (np. w rokowaniach). Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 stycznia 2018 roku, sygn. akt I ACa 1705/16). Wymaga to zbadania nie tylko konkretnego postanowienia umowy, ale analizy jej całości, innymi słowy wskazane jest przyjmowanie takiego sensu oświadczenia woli, które uwzględnia logikę całego tekstu (kontekst umowny). Poza tym, mogą mieć znaczenie dla stwierdzenia zgodnej woli stron ich wcześniejsze i późniejsze oświadczenia oraz zachowania, czyli tzw. kontekst sytuacyjny.

W ocenie Sądu dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu w postaci zgodnych zeznań zarówno prezesa zarządu komplementariusza powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P.– B. O., jak i pozwanego K. R. pozwalają na przyjęcie, że celem zawarcia przez strony obu umów – umowy sprzedaży i umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie – było ostateczne rozliczenie zaległości pozwanego, przy czym przeniesienie własności koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)) miało pokryć całe zadłużenie pozwanego i powodowało, że pozwany był już z powodem rozliczony z tytułu zapłaty za szalunki. Jednocześnie z zeznań stron wynikało również, że strony uzgodniły, że w sytuacji gdyby pozwany posiadał środki finansowe, to miał prawo do odkupienia przedmiotowej koparko – ładowarki, na czym pozwanemu zależało, gdyż spodziewał się on mieć w dłuższej perspektywie czasowej odpowiednie środki finansowe.

W ocenie Sądu zatem uwzględniając powyższe, a więc wskazywaną zgodnie przez obie strony okoliczność, że zawarcie tych umów powodować miało ostateczne rozliczenie stron (a nie rozliczenie zależne od złożenia przez powoda określonego oświadczenia), a więc de facto wygaśnięcie zobowiązania pozwanego względem powoda z tytułu niezapłaconych faktur objętych ugodą z dnia 06 września 2016 roku i dawało pozwanemu możliwość odkupu przedmiotowej koparko – ładowarki we wskazanym terminie, nie kierując się nazwami tych umów, ale ich celem i zamiarem stron, należało uznać, że w istocie strony zawarły umowy, na podstawie których pozwany, za zgodą wierzyciela – powoda, wykonał swoje zobowiązanie poprzez przeniesienie na powoda koparko – ładowarki marki M. (...) (numer silnika (...), numer nadwozia (...)), z zastrzeżeniem prawa jej odkupu. W ten sposób zobowiązanie pozwanego względem powoda wygasło.

Odnosząc się natomiast do zarzutu, że umowa sprzedaży z dnia 17 października 2016 roku nie doprowadziła do wygaśnięcia zobowiązania pozwanego, gdyż była zawarta z B. O., a nie dysponował on uchwałą wspólników na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, a do takich czynności niewątpliwie należy zwolnienie dłużnika z istniejącego długu, to wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie miało miejsce zwolnienie z długu, a mieliśmy do czynienia z instytucją dacio in solutum – świadczenie w miejsce wykonania, uregulowaną w art. 453 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik w celu zwolnienia się z zobowiązania spełnia za zgodą wierzyciela inne świadczenie, zobowiązanie wygasa. Nie sposób też przyjąć, ażeby była to czynność przekraczająca zakres zwykłego zarządu, tym bardziej, że służyła ona ochronie interesów spółki i powiększeniu jej aktywów.

Nie sposób też uznać, że zawierając umowę sprzedaży B. O. działał jako osoba fizyczna, a nie jako przedsiębiorca będący współnikiem (...) spółki cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P., gdyż jak zeznał sam B. O. – pozwany K. R. nie posiadał w stosunku do niego jako osoby fizycznej żadnego zadłużenia i że zawierał obie te umowy – umowę sprzedaży i umowę o przewłaszczenie na zabezpieczenie – w imieniu ówczesnego wierzyciela (...) spółki cywilnej B. O. P. R. (1) z siedzibą w P..

Powyższe w ocenie Sądu pozwala na przyjęcie, że w momencie złożenia pozwu w niniejszej sprawie, zobowiązanie pozwanego już nie istniało – wygasło bowiem wskutek przeniesienia własności koparko – ładowarki celem zaspokojenia zaległych należności za najem szalunków. W tej zaś sytuacji nie sposób uznać pozwanego za stronę przegrywającą niniejsze postępowanie.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że jak wynikało z zeznań prezesa zarządu komplementariusza powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. B. O., mimo, że powód był w posiadaniu przedmiotowej koparko – ładowarki, wystąpił z niniejszym pozwem o zapłatę z uwagi na jej zajęcie przez komornika sądowego. Tymczasem w ocenie Sądu okoliczność, że powód zaniedbał czynności związanych z obroną jego prawa własności w toku postępowania egzekucyjnego, tj. nie złożył powództwa o zwolnienie tej koparko – ładowarki spod zajęcia z uwagi na przysługiwanie jemu prawa własności, zaś pozew o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji z uwagi na obciążenie go prawem zastawu został cofnięty (które to prawo nota bene wygasło wskutek nabycia przez pozwanego prawa własności), wobec czego postępowanie umorzono, obciąża jedynie powoda i nie może mieć żadnego wpływu na ważność i skuteczność umowy zawartej między stronami niniejszego procesu, której celem było przeniesienie własności tej koparko – ładowarki jako wykonanie zobowiązania pozwanego skutkujące jego wygaśnięciem.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 453 k.c. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 stycznia 2017 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNc 5809/16 i powództwo jako niezasadne oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i – z powyższych względów uznając powoda za stronę, która przegrała to postępowanie – zasądził od powoda na rzecz pozwanego jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 2 574 złotych tytułem opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty. Kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 października 2018 roku